

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 477/2016
06.10.2016.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП за обједињену наплату комуналних, стамбених и других услуга и накнада из Ниша, чији је пуномоћник Владислав Јанаћковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Братислав Савић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Нишу и Основног суда у Нишу, на седници одржаној 06.10.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Основни суд у Нишу.

Образложење

Основни суд у Нишу, решењем П 15282/15 од 15.09.2016. године, донетом на рочишту за главну расправу, огласио се стварно ненадлежним и одлучио да по правноснажности решења предмет уступи Привредном суду у Нишу, као стварно и месно надлежном суду. Доношењу решења је претходила изјава пуномоћника тужиоца, да је неспорно да се тужени за предметни објекат води у евиденцији тужиоца не као физичко лице већ као адвокат, односно предузетник.

Привредни суд у Нишу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 727/16 од 28.09.2016. године, предмет доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да је поступак покренут предлогом за извршење против физичког лица као извршног дужника, па да је стварно надлежан Основни суд у Нишу. Затим, да, током поступка пред Основним судом у Нишу није извршено субјективно преиначење тужбе, означавањем привредног субјекта уместо физичког лица, те да није било основа да се тај суд огласи стварно ненадлежним и предмет уступи Привредном суду на даљи поступак.

Врховни касациони суд је одлучујући о насталом сукобу стварне надлежности, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези одредби члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, број 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Нишу.

Тужилац као извршни поверилац је 26.05.2015. године поднео предлог за извршење извршитељу Небојши Спасојевићу из ..., против туженог као извршног дужника, на основу веродостојне исправе на име пружених комуналних услуга.

Извршитељ Небојша Спасојевић је донео Закључак Изв.1683/2015 од 29.05.2015. године, којим је наложио туженом као извршном дужнику да исплати тужиоцу као извршном повериоцу износ од 8.393,00 динара, са законском затезном каматом, као и трошкове извршења у износу од 7.090,00 динара и да уколико извршни дужник у остављеном року не намири новчано потраживање извршног повериоца, да се ради намирења потраживања одређује извршење пописом, проценом и продајом покретних ствари извршног дужника. Поред тога, и да уколико извршни дужник у остављеном року не буде намирио новчано потраживање, а извршење не буде спроведено ни на његовим покретним стварима, да се ради намирења потраживања извршног повериоца одреди извршење на целокупној имовини извршног дужника и намирењем извршног повериоца до висине његовог потраживања. Именовани извршитељ је донео и Закључак Изв 1683/2015 од 29.05.2015. године о висини предујма на име награде и накнаде трошкова.

Тужени као извршни дужник је 15.06.2015. године, изјавио приговор и предложио да Основни суд у Нишу стави ван снаге решење о извршењу и закључак Изв 1683/2015 од 29.05.2015. године, обустави поступак извршења и обавезе извршног повериоца да накнади извршном дужнику трошкове извршног поступка у износу од 24.000,00 динара, са законском затезном каматом.

Основни суд у Нишу, решењем 2 ИПВ (ИВК) 1244/15 од 24.06.2015. године, ставио је ван снаге Закључак извршитеља Небојше Спасојевића Изв 1683/15 од 29.05.2015. године у делу којим је одређено извршење, и одлучио да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога и предмет доставио парничном одељењу тог суда на даљи поступак.

Тужилац је поднеском од 28.01.2016. године, предложио доношење пресуде којом ће се обавезати тужени АА, адвокат из ... да исплати тужиоцу на име главног дуга износ од 8.393,00 динара и накнади трошкове парничног поступка, као и трошкове Закључка Изв 1683/2015 од 29.05.2015. године. У образложењу овог поднеска је указао, да је дужник потраживања предузетник, који обавља привредну делатност у простору који није у намени коришћења од стране домаћинства, већ у намени дужника као предузетника, тј. власника адвокатске радње, ради обављања регистроване делатности.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о адвокатури („Сл. гласник РС“, број 31/11 и 24/12), је прописано, да, адвокатура је независна и самостална служба пружања правне помоћи физичким и правним лицима. Одредбом члана 38. овог Закона, да, адвокат је дужан да на приход остварен по основу обављања адвокатске службе, плаћа порез у складу са пореским прописима. Одредбом члана 44. овог закона, да, адвокат се бави адвокатуром самостално, у заједничкој адвокатској канцеларији или као члан адвокатског ортачког друштва. Одредбом члана 52. став 1. овог закона, да, на рад и пословање друштва примењују се одредбе закона којим је уређено пословање ортачких друштава, ако овим законом није другачије одређено. Одредбом става 2. овог члана, да, права и дужности, који су овим законом прописани за адвокате, односе се на адвокате који су чланови друштва.

Дакле, адвокат који самостално обавља адвокатску делатност, не може се сматрати предузетником у смислу члана 83. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, број 36/11, 99/11, 83/14 и 5/15), зато што његов статус као предузетника није одређен Законом о адвокатури, као посебним прописом, којим је уређена његова делатност, без обзира на то што адвокат на приход остварен на основу обављања адвокатске службе плаћа порез у складу са пореским прописима.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано, да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, како је тужени означен као АА, он се не може сматрати предузетником у смислу члана 83. Закона о привредним друштвима, због чега није испуњен субјективни услов (први услов) у овом поступку за заснивање стварне надлежности привредног суда из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, то је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Нишу, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић